

Asociația "VICTORIA" a Luptătorilor în Revoluție, din Timișoara Consiliul Director

Timișoara, b-dul Iuliu Maniu nr. 11/1, tel./fax: 0256/446595

Aplicarea eronată și chiar subversivă, la nivel societal, a conceptului: democrație - aspecte specifice României

Pentru a se putea înțelege și recepta mai ușor tematica prezentei lucrări, vom proceda, la un expozeu ideologic preliminar.

Democrația, așa cum este definită în cadrul Politologiei, **este o modalitate de conducere a unei structuri societale, în care puterea supremă societală aparține întregii populații din cadrul structurii societale respective.** Deoarece puterea nu poate fi exercitată practic de către întreaga populație a unei structuri societale, rezultă că **structura societală total democratică este doar un concept teoretic și principial**, iar, în aplicarea practică, puterea supremă, deținută (teoretic și principial) de către întreaga populație a unei structuri societale, nu poate fi exercitată decât la un nivel mai redus, printr-un anumit reprezentant, sau reprezentant-conducător (eventual prin mai mulți reprezentanți, sau reprezentanți-conducători) al (ai) populației în cauză, desemnat (desemnați) într-un anumit mod, convenit de către populația respectivă (exemplu: prin alegeri), de către acei membri ai populației în cauză care îndeplinesc condițiile stabilite, în prealabil, cu aprobarea respectivei populații, pentru a fi: **electori**, în cadrul populațional aferent unui teritoriu, desemnat administrativ în acest scop și denumit generic: **circumscripție electorală**, adică membri ai unei submulțimi, denumită: **electorat**, inclusă în mulțimea alcătuită de populația circumscripției respective.

Într-un stat democratic, reprezentantul-conducător (respectiv: reprezentanții-conducători) al (ai) populației, selectat (selectați) și desemnat (desemnați) pentru exercitarea puterii, trebuie astfel să exercite, atât de drept, cât și de fapt, puterea în numele și în favoarea populației circumscripției în care a (au) fost ales (aleși) și desemnat (desemnați) pe baza unui mandat corespunzător de exercitare a puterii, mandat limitat însă, atât temporal, cât și ca prerogative (prerogativă), în baza principiului electoral, specific democrației, că reprezentantul-conducător (respectiv reprezentanții conducători) în cauză, chiar dacă a (au) beneficiat de unanimitate de voturi, în alegerea sa (lor), nu poate (nu pot) reprezenta, în principiu (nici de drept și nici de fapt), în totalitate, populația care l-a (i-a) desemnat și l-a (i-a) **mandatat** doar pentru exercitarea puterii până la un anumit nivel de reprezentare, limitat corespunzător (**putere reprezentativă**) și inferior față de nivelul maxim de exercitare a puterii (**putere electorală**), la care are dreptul doar **electoratul** populației în cauză, restul puterii (de la puterea reprezentativă, până la puterea electorală), denumită, în acest context, și: **putere participativă**, trebuind să fie rezervat, spre a fi exercitat, de către însuși **electoratul** populației care l-a (i-a) desemnat ca reprezentant-conducător (reprezentanți-conducători). Trebuie astfel să se cunoască și să se conștientizeze în mod

corespunzător că, într-un stat democratic autentic, puterea supremă (fiind doar o putere teoretică și principială, ce aparține întregii populații a unui mediu societal, avut în vedere ca referință) nu poate fi delegată integral unui (unor) reprezentant (reprezentanți) sau chiar unui reprezentant-conducător (reprezentanți-conducători) ales (aleși), iar puterea care poate să fie delegată este doar o parte corespunzător limitată față de **puterea electorală (ca putere maximă ce poate fi exercitată, în cadrul mediului societal, de către electoratul aferent populației mediului societal în cauză).**

Așa cum puterea supremă (fiind doar o formă teoretică și principială de considerare a puterii societale) nu poate fi decât parțial delegată, spre exercitare, de la întreaga populație, către electoratul aferent respectivei populații, ca putere maximă (electorală), tot astfel și puterea maximă (electorală) nu poate fi decât parțial delegată (ca putere reprezentativă, mai mică decât puterea electorală), unui (unor) reprezentant-conducător (reprezentanți-conducători) ales (aleși) de către electorat.

Pe de altă parte, **reprezentantul-conducător (reprezentanții-conducători) ales (aleși) într-o circumscripție electorală trebuie să știe că nu poate (nu pot) exercita decât puterea specifică mandatului pentru care a (au) fost ales (aleși), în conformitate cu limitările temporale și prerogative aferente mandatului în cauză, adică nu pot exercita puterea de care dispun (în calitate de reprezentanți-conducători), într-un mod nelimitat și inadecvat reglementărilor (limitărilor) mandatului de reprezentant (reprezentant-conducător) pentru care au candidat și pe care l-au obținut în alegeri.**

Modul de exercitare efectivă a **puterii electorale** (ca valoare maximă de exercitare efectivă a **puterii supreme**, deținută, în mod teoretic și principial, de către o anumită populație, aferentă unei anumite circumscripții electorale), poartă denumirea generică de: **democrație participativă**, motiv pentru care **puterea electorală mai poate fi definită generic și ca: putere participativă**. În mod similar, **modul de exercitare efectivă a puterii, de către reprezentanții-conducători, aleși de către electorat, poate fi denumit generic: democrație reprezentativă, iar puterea aferentă se numește generic: putere reprezentativă.**

Puterea reprezentativă poate fi exercitată, funcție de caz, de către un singur reprezentant-conducător (putere reprezentativă **unipersonală**), ales, de către electorat, în acest scop. Această putere poate fi și, de regulă, este organizată ca o: **instituție specifică de exercitare a puterii**, denumită generic: **instituție de putere** (exemple: Președinție, Principat). În mod similar, se poate defini generic și: democrația reprezentativă – **pluripersonală**, atunci când se alege, ca reprezentanți-conducători de exercitare a puterii respective, mai multe persoane, rezultând astfel, de regulă, și **instituții de putere** aferente (exemple: Parlament, Guvern). În funcție de importanța instituțiilor de exercitare a puterii, definite anterior, acestea se pot clasifica, în conformitate cu o structură ierarhică specifică, în: **instituții de putere (conducătoare) fundamentale, respectiv principale** (de exemplu: la nivel de țară), **respectiv: instituții de putere (conducătoare) secundare, respectiv terțiare, și, după caz, de alte nivele ierarhice, următoare** (de exemplu: la nivel districtual, respectiv local), cum este și cazul organizării teritoriale a României, ca structură populațională de tip: **țară**, în conformitate cu actuala Constituție, în care exercitarea practică a puterii reprezentative a fost astfel **partajată**, adică: la nivel țaral, respectiv districtual, respectiv local, între mai multe instituții corespunzătoare de exercitare a puterii reprezentative, aferente nivelurilor administrativ-teritoriale în cauză.

Pentru a eficientiza actul de conducere, în ultima variantă prezentată, bazată pe: **instituții fundamentale, respectiv principale, de putere, respectiv de alte nivele ierarhice, următoare, după caz** (alcătuite din reprezentanți aleși de către electorat), poate fi și, de regulă, **este ales (separat) și câte un reprezentant-conducător pentru fiecare instituție în cauză, reprezentant-conducător care poate fi ales direct, de către întregul**

electorat, pentru a exercita funcția de conducere respectivă, caz în care instituția de putere poate fi considerată și denumită generic: **deplin democratică** (în sensul că este aleasă în baza exercitării maxime a puterii pe care o poate exercita populația aferentă în cauză, **în temeiul deținerii dreptului de suveranitate**, specific statelor democratice), atât în ceea ce privește alegerea membrilor componenți, cât și a conducătorului respectivei instituții de putere, **sau indirect, doar de către și dintre reprezentanții deja aleși, dar printr-o altă alegere, ulterioară primei alegeri** (în care au fost aleși reprezentanții), caz în care instituția de putere în cauză poate fi considerată și denumită generic doar: **parțial (nedeplin) democratică**.

În contextul menționat anterior, după cum s-a mai precizat, o problemă pe care o reiterăm, nu doar pentru a-i accentua importanța, ci și pentru a o dezvolta, în mod corespunzător, este cea referitoare la modul indirect (reprezentativ) de exercitare a puterii (adică prin: **democrația reprezentativă**), adică prin intermediul unor reprezentanți-conducători (aleși de către **electoratul** aferent populației structurii societale în cauză și a exercita puterea alocată legal mandatului pentru care au fost aleși), în legătură cu **necesitatea limitării corespunzătoare a mandatului de exercitare a puterii acestora**, inclusiv prin reducerea corespunzătoare, necesară a se realiza, ca nivel de exercitare, a puterii reprezentative, aferente mandatului în cauză, față de nivelul de putere participativă (electorală), în conformitate cu specificul democrației autentice.

Limitarea trebuie să aibă în vedere atât: **limitarea temporală, corespunzătoare, a mandatului de reprezentant (respectiv reprezentant-conducător)**, precum și a numărului de mandate succesive, sau nesuccesive, de care acesta poate beneficia, pe de o parte, iar, pe de altă parte: **limitarea corespunzătoare a prerogativelor de reprezentare (respectiv de reprezentare-conducere)** aferente, încredințate reprezentanților, (respectiv reprezentanților-conducători) aleși, adică **stabilirea prealabilă a limitelor impuse în activitatea de reprezentare, respectiv de reprezentare-conducere, în calitate de: reprezentanți-conducători** aleși ai populației structurii societale respective. **Depășirea acestor limite, neautorizată corespunzător, din punct de vedere legal, constituie abuz de reprezentare (respectiv de reprezentare-conducere)**, adică abuz de utilizare a democrației reprezentative, în dauna democrației participative, care poate avea, ca efect, consecințe societale deosebit de grave, motiv pentru care, dacă se produce un astfel de abuz, acesta trebuie sancționat legal, în mod corespunzător.

Altfel spus, populația în cauză trebuie să aibă grijă de a nu delega (transfera) reprezentanților (respectiv reprezentanților-conducători) aleși, puterea maximă (putere electorală) pe care o poate efectiv transfera respectiva populație, ci doar o anumită parte a acesteia, denumită generic: **putere reprezentativă**, rezervând dreptul de a exercita puterea maxim transferabilă (adică: **puterea electorală**) doar prin puterea participativă, adică prin intermediul electoratului aferent, printr-un procedeu specific de exercitare a puterii participative, denumit generic: **referendum (plebiscit)**. În acest mod, exercitarea puterii supreme (teoretică, principială și netransferabilă), pe care o deține întreaga populație, într-un stat democratic-autentic (pe baza deținerii și exercitării suveranității, ca drept specific de exercitare a puterii, la nivel societal), este limitată practic (de fapt) doar la exercitarea puterii maxime ce poate fi transferată și exercitată (putere electorală), fiind astfel rezervată, pentru exercitare, exclusiv acelei părți a populației (aferentă structurii societale respective) care o poate exercita efectiv (denumită generic: **electorat**), printr-un mod: **direct și principal** de exercitare, de tip electoral, denumit: **participativ**, căruia îi corespunde astfel și un mod specific și principal de democrație, denumit: **democrație participativă, considerată superioară democrației reprezentative**. Astfel, într-un stat democratic-autentic, doar: **modul indirect, secundar, de exercitare a unei părți a puterii maxime (putere electorală), parte denumită: putere reprezentativă, poate și trebuie să fie delegată, pentru exercitare, reprezentanților-conducători, aleși special în acest scop**. În același context, funcție de caz, puterea reprezentativă poate fi clasificată în: **putere**

exclusiv reprezentativă, în cazul în care este delegată doar unui (unor) reprezentant (reprezentanți) care nu este (sunt) însă și reprezentant-conducător (reprezentanți-conducători), respectiv: **putere reprezentativă și de conducere**, în cazul în care este delegată unui (unor) reprezentant (reprezentanți) care este (sunt) și conducător (conducători).

În contextul precizat anterior, în cadrul ideologiei specifice Politologiei (Politicii) se realizează astfel și o clasificare a conceptului general de: **democrație**, în două componente, respectiv o componentă **principală**, denumită: **democrație participativă** (aferează exercitării puterii electorale în mod direct, prin procedeul specific de exercitare a puterii în cauză, denumit: referendum (plebiscit), de către **electoratul** aferent populației structurii societale democratice, avută în vedere), precum și o componentă **secundară**, denumită: **democrație reprezentativă** (aferează exercitării, în mod indirect, a unei părți, corespunzător limitate, din puterea electorală), atribuită, spre exercitare, către reprezentantul (reprezentantul-conducător) ales, sau (și) către reprezentanții (reprezentanții-conducători) aleși, în acest scop, de către **electoratul** structurii societale democratice în cauză.

Cele două tipuri de democrații, considerate: **principală (democrația participativă)**, respectiv: **secundară (democrația reprezentativă)** se mai diferențiază și prin faptul că **anumite acțiuni întreprinse de către reprezentantul-conducător (reprezentanții-conducători) ales (aleși) de către electorat, pentru a conduce, în cadrul democrației reprezentative, pot fi corespunzător modificate, sau chiar anulate, prin intermediul democrației participative, printr-un referendum (plebiscit), organizat special în acest scop, ulterior comiterii respectivelor acțiuni, care pot fi considerate ca: erori, sau chiar ca: abuzuri de reprezentare (respectiv de reprezentare-conducere), de către electoratul aferent respectivei populații. În acest context, mai trebuie precizat că efectul juridic neretroactiv (specific aplicării unei legi organice, respectiv ordinare) nu funcționează în acest caz, deoarece exercitarea puterii prin referendum (plebiscit), pe baza democrației participative, de către populația cu drept de vot (electorat), aferează unei structuri societale democratice-autentice, nu poate fi considerată similară, într-un stat democratic-autentic, ca efect juridic, efectului unei legi (organice, respectiv ordinare), a cărei aplicare, de regulă, este condiționată de principiul neretroactivității aplicării respectivei legi, în perioada temporală anterioară datei intrării în vigoare a legii în cauză. O asemenea acțiune constituie astfel efectul unui procedeu specific democrației autentice, de exercitare a puterii legislative, la nivelul democrației participative, care este nivelul maxim posibil de exercitare a puterii legislative, într-un stat democratic-autentic (nivel superior nivelului de exercitare a efectului unei legi – organice sau ordinare, care se adoptă la un nivel corespunzător mai mic, de exercitare a puterii legislative), aferent democrației reprezentative. Acest procedeu legislativ este merit, între altele, tocmai ca să descurajeze posibilitatea comiterii unor abuzuri de exercitare a puterii, de către anumiți reprezentanți (reprezentanți-conducători), abuzuri care au rămas nesemnificate și (sau) nesancționate corespunzător (exemplu: prin prescriere temporală) și, ca atare, nu mai pot fi sancționate, de drept și de fapt, decât în acest mod.**

Analizând modul de exercitare a puterii reprezentative în perioada de după înfăptuirea Revoluției Române din decembrie 1989, se poate constata că abuzurile de exercitare a puterii, prin intermediul democrației reprezentative, cu consecințe specific nebenefice asupra populației unor structuri societale care sunt declarate oficial ca fiind democratice-autentice (exemplu: declararea României, prin Constituția actuală, ca fiind stat democratic – Articolul 1, aliniatul 2), au variat, de la comiterea unor erori de conducere, cu efecte societale păgubitoare mai mici, până la comiterea intenționată de abuzuri, deosebit de grave și chiar distrugătoare, din punct de vedere societal, atunci când o parte dintre reprezentanții (reprezentanții-conducători) aleși s-au grupat deliberat, în mod clientelar, tocmai pentru a putea recurge la comiterea unor asemenea acțiuni (abuzuri) frauduloase și subversive (exemplu: în activitatea de guvernare a țării), precum și

pentru a împiedica investigarea legală a respectivelor abuzuri și a pedepsirii corespunzătoare a celor vinovați de comiterea lor.

Expozeul ideologic anterior a fost introdus inclusiv pentru a se putea exemplifica, explica și înțelege mai bine în ce constau anumite deficiențe principiale, de tip fundamental, respectiv principal, respectiv de alte nivele ierarhice, inferioare, ale actualei Constituții a României, precum și modul în care aceste deficiențe au fost, sunt și mai pot fi încă utilizate ca niște pârgii legislative, pentru a permite unor grupări (clientelare și subversive) din cadrul actualei categorii politico-partidice, din România, să se asocieze (inclusiv în cadrul unor rețele complexe de corupție, mafie și chiar crimă organizată), pentru a ajunge să acceadă la guvernare și apoi să guverneze, în mod abuziv, țara, în folosul clientelei lor specifice, de tip politico-partidic, etnic, religios, masonic și chiar mafiot.

Guvernarea prin exercitarea abuzivă a puterii reprezentative a facilitat astfel **transformarea guvernanților, din prestatori de servicii de guvernare, în favoarea Poporului Român, în beneficiari prioritari, corespunzător favorizați, ai guvernării (atât în mod direct, adică pentru guvernanți, cât și în mod indirect, adică în folosul clientelei lor politico-partidice), în dauna mării majorități a populației, care, într-un stat democratic-autentic, trebuie să constituie beneficiara principală și prioritară, de drept, a guvernării)**, cu consecințe societale dezastruoase, care au culminat cu declanșarea actualei crize societale, deosebit de grave, și cu urmări aferente nu doar asupra prezentului și a viitorului apropiat, ci și asupra viitorului îndepărtat al României.

Referindu-ne concret la actuala Constituție a României, în contextul celor precizate anterior, dorim să evidențiem și totodată să exemplificăm, în continuare, doar câteva dintre deficiențele constituționale care au fost, sunt și încă mai pot fi utilizate (până la o revizuire corespunzătoare a Constituției României) ca principale „pârgii” constituționale, de care s-au folosit anumiți reprezentanți politico-partidici, care, situați la adăpostul imunității parlamentare (de drept) și, mai ales, guvernamentale (de fapt), de care au beneficiat și încă mai beneficiază, **au comis și încă mai comit numeroase și distrugătoare abuzuri în exercitarea reprezentării, respectiv în exercitarea conducerii și, mai ales, în exercitarea guvernării țării, prin intermediul democrației reprezentative, pe care au substituit-o și încă o substituie, în mod abuziv (din punctul de vedere al democrației autentice), democrației participative.**

Astfel, în Constituția actuală a României, la Articolul 2, aliniatul 1, se precizează că: **”Suveranitatea națională aparține Poporului Român, care o exercită prin organele sale reprezentative, constituite prin alegeri libere, periodice și corecte, precum și prin referendum”**. Se poate constata, din textul constituțional exemplificat și citat anterior, că: **în Constituția actuală a României, rolul principal al democrației participative este inversat cu cel secundar, al democrației reprezentative, în sensul că, prin ordinea formulării, democrației reprezentative i se acordă o prioritate și, ca atare, o putere mai mare decât democrației participative (referendum), ceea ce constituie un grav abuz adus suveranității Poporului Român, de către cei care au alcătuit Adunarea Constituantă care a redactat actuala Constituție a României și a supus-o referendumului constituțional, spre validare, fără însă a informa corect și deplin Poporul Român asupra gravității consecințelor societale ale inversării importanței și respectiv priorității celor două tipuri de democrații.**

Un alt exemplu, în același sens, poate fi remarcat la Articolul 2, aliniatul 2, în care se precizează că: **„Nici un grup și nici o persoană nu pot exercita suveranitatea în nume propriu”**. Constatăm însă că **deși, de drept, categoria politico-partidică aflată la guvernarea țării, după încheierea Revoluției Române din decembrie 1989, nu putea, de drept (conform respectivei prevederi constituționale) exercita suveranitatea, în nume propriu, totuși, de fapt, a exercitat-o, deliberat, și încă de multe ori, în mod abuziv și subversiv, în folosul clientelei sale**

politico-partidice, folosindu-se de modul necorespunzător (pseudo-democratic) în care s-a formulat alineatul 1 al Articolului în cauză, exemplificat anterior.

Mai semnalăm și exemplul aferent Articolului 1, alineatul 5, care prevede: „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Dacă ne limităm doar la obligativitatea respectării Constituției, remarcăm faptul că: **prevederea constituțională menționată anterior nu poate fi eficient realizată (cum s-a și dovedit, din practica guvernării țării, în perioada post-revoluționară) fără definirea unei puteri de stat garante, din punctul de vedere al respectării Constituției, care ar fi trebuit să fie: Curtea Constituțională, dar care nu poate îndeplini această misiune constituțională, deoarece, pe de o parte, prin modul în care a fost concepută și definită legislativ, această instituție a statului, care ar fi trebuit să aibă un rol fundamental, sau măcar principal, are doar un rol secundar (consultativ), având prerogativele limitate numai la a se pronunța, atunci când este oficial sesizată, de către cei abilitați legal, în acest scop, cu privire la constituționalitatea legilor ce urmează a fi promulgate și a unor eventuale excepții de necostituționalitate, ce ar putea apărea în cadrul practicii juridice, iar, pe de altă parte, nu este constituită în mod democratic, fiind alcătuită din membri desemnați de către partidele politice parlamentare, precum și de către președintele țării, și nu din reprezentanți autentici ai Poporului Român (adică aleși direct, de către electorat, în cadrul alegerilor generale), putând fi astfel corespunzător influențată, în mod clientelar, prin intermediul presiunilor politico-partidice efectuate de către partidele politice în cauză, respectiv de către președintele țării (care au desemnat membrii respectivei instituții), precum și de către alte grupări de influență, cărora li se subordonează, de fapt, anumiți membri (exemple: organizații etnice, religioase, masonice, mafioate ș.a.), componenți ai respectivei instituții, cum, de altfel, s-a și întâmplat, de mai multe ori, în timpul funcționării instituției în cauză.**

La cele exemplificate anterior (deși apreciem că există încă multe alte deficiențe constituționale ce ar merita și chiar ar trebui semnalate), mai evidențiem, în final, ca o carență fundamentală: **absența reglementărilor constituționale aferente încălcărilor prevederilor constituționale (adică a definirii juridice a infracțiunilor specifice de tip constituțional), precum și a judecării acestora, prin intermediul unui: Tribunal cu specific Constituțional, pe baza unui Cod Constituțional, respectiv a unui Cod de procedură juridică constituțională, pentru a putea fi astfel judecați și pedepsiți corespunzător cei care le-au comis.**

Toate cele menționate anterior, în legătură cu actuala Constituție a României, dar cu un accent pregnant asupra celor menționate anterior ultim, constituie totodată argumente principale și decisive, care reclamă o revizuire corespunzătoare, cât mai urgentă, a Constituției în cauză, pentru a o transforma, dintr-o „**declarație**” de intenții constituționale, ceea ce este, de fapt, în legea de importanță fundamentală a statului și totodată temelia legislativă a întregului sistem juridic statal, care ar trebui să fie, atât de drept, cât și de fapt.

**Timișoara
22.10.2011**